

Defecți

CECELIA AHERN

Cecelia Ahern (1981) este o autoare irlandeză, născută în Dublin, care a reușit să facă din fiecare roman pe care l-a scris un bestseller internațional. Romanul ei de debut, *P.S. Te iubesc (P.S. I Love You, 2004; ALLFA, 2005)*, a fost tradus în 47 de țări și ecranizat, devenind instantaneu un succes internațional. Următoarele romane au fost la fel de bine primite, fiind traduse în peste 50 de țări și vândute în peste 25 000 000 de exemplare.

Defecți este prima sa carte pentru adolescenți, deschizând seria cu același nume care tratează una dintre problemele veșnice ale omenirii: teama de a fi imperfecți, de a fi stigmatizați. Romanul, apărut în aprilie 2016, a fost deja tradus în 14 limbi.

Mai multe informații și noutăți despre Cecelia Ahern pe conturile de Twitter (@Cecelia_Ahern) și Facebook (CeceliaAhernofficial) și pe site – www.cecelia-ahern.com.

„Acum înțeleg de ce citesc oamenii, de ce se refugiază în viața altcuiva. Uneori, citesc o frază care mă șochează, pentru că este ceva ce-am simțit recent, dar n-am spus nimănui. Vreau să intru în carte și să le spun personajelor că le înțeleg, că nu sunt singure, că eu nu sunt singură, că este în regulă să te simți așa.“

Cecelia Ahern

De același autor:

P.S. Te iubesc (ecranizat *P.S. I Love You*)

Suflete pereche (ecranizat *Love, Rosie*)

Prietenul nevăzut

Dispăruți fără urmă

Mulțumesc pentru amintiri

Cartea viitorului

Cadoul

Întâlnire cu Viața

O sută de nume

Cum să te îndrăgostești

Anul în care te-am întâlnit

cecilia ahern

Defecți

Traducere din limba engleză de
Daniel Clinci

<http://www.all.ro/defecti.html>

Pentru tine, tată

DEFECT = vinovat, imperfect, blamabil, discreditat, diform, irațional, slab, incomplet, fără valoare.
(Despre o persoană) cu caracter slab.

1

Sunt o fată care se ghidează după definiții, logică, o fată care vede lucrurile în alb și negru. Rețineți asta.

2

Să nu ai niciodată încredere într-un om care se pune, neinvitat, în capul mesei în casa altuia.

Nu sunt cuvintele mele. Sunt cuvintele bunicului meu, Cornelius, care, după ce le-a spus, s-a îndepărtat cât de mult a putut de această masă și nu va fi primit prea curând la ea. Iar problema nu e atât faptul că a spus acele cuvinte, ci mai degrabă cui i le-a adresat: judecătorului Crevan, unul dintre cei mai puternici oameni din țară care, în ciuda comentariului făcut de bunicul meu anul trecut, stă din nou în capul mesei noastre cu ocazia reuniunii anuale de Ziua Pământului.

Tata se întoarce din bucătărie cu o sticlă nouă de vin roșu și își găsește locul ocupat. Văd că este deranjat de asta, dar, pentru că este vorba despre judecătorul Crevan, tata se oprește, învârte puțin tirbușonul în mână, gândindu-se cum să procedeze, apoi ocolește masa și se așază lângă mama în celălalt capăt, unde ar fi trebuit să stea judecătorul Crevan. Îmi dau seama că mama este agitată. Îmi dau seama pentru că arată mai bine ca niciodată. N-are niciun fir de păr nelalocul lui în coafura ei perfectă, șuvițele blonde îi sunt răsucite într-un coc sofisticat pe care numai ea poate să-l facă, cât pe ce să-și

disloce umerii pentru a-și prinde părul astfel. Pielea ei pare de porțelan, de parcă ar străluci, ca și cum mama ar fi cea mai pură formă a oricui există pe lume. Machiajul îi este imaculat, rochia de dantelă de culoarea albăstrelei se potrivește perfect cu ochii ei albaștri, iar brațelele îi sunt perfect tonifiate.

La drept vorbind, aproape în ochii tuturor, mama arată zilnic așa de bine, fiind un model renumit. Deși a avut trei nașteri, corpul ei arată la fel de bine ca întotdeauna, deși suspectez – știu – că, la fel ca majoritatea, a primit ajutor în această privință. Poți să-ți dai seama că mama are o zi sau o săptămână proastă doar atunci când ajunge acasă și are obraji și buzele mai pline, fruntea mai netedă și ochii îi sunt mai puțin obosiți. Îi place foarte mult să aibă grijă de ea. Este foarte exigentă față de felul în care arată oamenii. Îi judecă după înfățișare, îi etichetează rapid, dintr-o privire. E deranjată când ceva nu este perfect; un dinte strâmb, o bărbie dublă, un nas prea mare, toate acestea o fac să nu aibă încredere în oameni. Nu este singura. Majoritatea sunt la fel ca ea. Mama compară atitudinea celor care nu au grijă de aspectul lor cu a încerca să vinzi o mașină fără să o speli înainte; ar trebui să fie strălucitoare. La fel și oamenii. Faptul că le e lene să aibă grijă de cum arată demonstrează cine sunt ei cu adevărat. Și eu sunt perfecționistă, dar nu în privința înfățișării, ci doar a limbajului și a comportamentului, ceea ce o enervează la culme pe soră-mea, Juniper, care este cea mai comună persoană pe care o știu. Deși ea este deosebit de comună, măcar atât.

Urmăresc cu detașare comportamentul familiei mele, deoarece nu simt niciun gram din tensiunea lor. De fapt, sunt

chiar amuzată. Îl știu pe judecătorul Crevan drept Bosco, tatăl iubitului meu, Art. Sunt în casa lui zi de zi, am fost în vacanțe cu el, la întâlniri private ale familiei și îl cunosc mai bine decât părinții mei sau mulți alții. L-am văzut pe Bosco de dimineață, cu părul vâlvoi și cu urme de pastă de dinți pe față. L-am văzut în miezul nopții, umblând somnoros în boxeri și șosete – întotdeauna poartă șosete în pat – îndreptându-se spre baie sau bucătăria pentru un pahar de apă. L-am văzut beat și leșinat pe canapea, cu gura deschisă și cu mâna în pantaloni. I-am pus floricele de porumb în cămașă și i-am băgat degetele în apă caldă în timp ce dormea ca să facă pipi pe el. L-am văzut dansând beat pe ring și cântând prost la karaoke. L-am auzit vomitând după o noapte albă. L-am auzit sforăind. I-am mirosit bășinile și l-am auzit plângând. Nu-mi poate fi teamă de cineva a cărui latură umană o văd și o cunosc.

Cu toate acestea, familia mea și restul țării îl consideră un personaj terifiant pe care îl respectă și de care le e teamă. Eu cred că e ca unul dintre acei jurați din emisiunile de talente de la TV, un personaj de desene animate exagerat care se bucură atunci când este huduit. Îmi place să-l imit, spre deliciul lui Art. Se tăvălește pe jos de râs când defilez în sus și în jos ca Bosco atunci când e judecător, fâțâindu-mă cu o robă improvizată legată de gât, strâmbându-mă și arătând cu degetul încoace și încolo. Lui Bosco îi place să arate cu degetul oricând este în centrul atenției. Sunt convinsă că postura de judecător înfricoșător, deși importantă pentru locul lui de muncă, este doar un rol; de fapt, nu așa este el în realitate. În plus, face ghiuleaua în piscină foarte bine.

Bosco (doar eu și Art îi spunem așa), pe care toată lumea îl știe drept judecătorul Crevan, este șeful unui comitet numit Ghilda. La început, a fost ceva temporar care să se ocupe de anchetarea publică a infractorilor, dar acum este o organizație permanentă care se ocupă cu anchetarea indivizilor acuzați că sunt Defecți. Defecții sunt cetățeni obișnuiți care au comis greșeli morale sau etice.

Nu am fost niciodată la curtea de judecată pentru Defecți, dar este deschisă publicului și procesele pot fi urmărite la televizor. Este un demers corect pentru că, în afară de martorii de la eveniment, prietenii și familia sunt chemați să depună mărturie despre caracterul acuzatului. În Ziua Numirii, judecătorul decide dacă acuzatul este Defect. Dacă da, atunci defectele acuzatului sunt numite public și este însemnat cu fierul încins cu un *D*, într-unul dintre cele cinci locuri sau în mai multe, în funcție de ce a făcut.

Pentru decizii greșite, pe tâmplă.

Pentru minciună, pe limbă.

Pentru furt, pe palma dreaptă.

Pentru lipsă de loialitate față de Ghildă, pe piept, în dreptul inimii.

Pentru încălcarea regulilor societății, pe talpa dreaptă.

De asemenea, Defecții trebuie să poarte o banderolă cu litera roșie *D* pe mânecă tot timpul, pentru a putea fi identificați în public și dați drept exemplu. Nu sunt trimiși în închisoare; n-au făcut nimic ilegal, dar au comis acte care sunt considerate insulte aduse societății. Ei trăiesc printre noi, exilați, respectând reguli separate.

După ce țara noastră a trecut printr-un mare declin economic din cauza a ceea ce s-a considerat a fi decizii proaste ale liderilor noștri, scopul principal al Ghildei, la originea ei, a fost de a-i îndepărta pe Defecți de la putere. Acum, reușește să-i îndepărteze pe oameni Defecți înainte de a ajunge în funcții de putere, ca să nu poată face nimic rău. În viitorul apropiat, se laudă Ghilda, vom avea o societate morală și etică fără cusur. Mulți îl consideră pe judecătorul Bosco Crevan un erou.

Art este arătos, îl moștenește pe tatăl său – păr blond, ochi albaștri – și, cu părul lui blond zburlit care nu poate fi aranjat vreodată și cu ochii albaștri și mari care-i lucesc ca ai unui drac împlișat, întotdeauna pare pus pe șotii. Pentru că chiar așa și este. Stă în fața mea la masă, iar eu sunt extaziată știind că este iubitul meu. Din fericire, nu moștenește și seriozitatea tatălui său. Știe să se distreze și să se relaxeze, și face mereu câte-o glumă atunci când conversația devine prea serioasă. Știe foarte bine când să intervină. Chiar și Bosco râde. Art este ca o lumină pentru mine, pătrunde chiar și în ungherele cele mai întunecate ale minții mele.

În această zi de aprilie, în fiecare an, sărbătorim Ziua Pământului cu vecinii noștri, familiile Crevan și Tinder. Și mie și lui Juniper ne-au plăcut dintotdeauna festivitățile de Ziua Pământului de când eram copii; numărăm zilele rămase din calendar și ne făceam planuri cum să ne îmbrăcăm în acea zi, decoram casa și pregăteam masa. În acest an, sunt și mai încântată ca oricând pentru că este primul

an în care eu și Art suntem oficial împreună. Nu că aş plănu-i să-l pipăi pe sub masă sau ceva de genul, dar faptul că iubitul meu este aici, alături de mine, face ca totul să fie și mai incitant.

Tata este directorul postului News 24, iar vecinul nostru și celălalt invitat la cină, Bob Tinder, este editorul publicației *The Daily News*. Ambele sunt deținute de Crevan Media. Prin urmare, cei trei, tata, judecătorul Crevan și Bob Tinder sunt aici și pentru afaceri și pentru relaxare. Familia Tinder întârzie întotdeauna. Nu știu cum reușește Bob să respecte termene-limită la ziar când nici măcar nu poate ajunge la cină la timp. Este aceeași situație în fiecare an. Stăm deja de o oră în salon, am servit diverse băuturi și sperăm că, dacă ne mutăm în sala mesei, ei se vor grăbi ca prin minune. Acum stăm la masă, cu trei scaune goale. Am invitat-o și pe fiica lor, Colleen, colega mea de clasă.

— Ar trebui să începem, zice deodată Bosco, ridicându-și ochii din telefon, încheind conversația, îndreptându-se în scaun și luându-și un aer oficial.

— Cina e aproape gata, spune mama, luându-și paharul de vin pe care tocmai tata i l-a umplut. Mi-am permis o mică întârziere, adăugă ea, zâmbind.

— Ar trebui să începem, insistă Bosco.

— Te grăbești? întrebă Art, uitându-se suspicios la Bosco, deodată agitat. Problema cu punctualitatea este că nu-i nici meni niciodată acolo să vadă că ești punctual, spune el și toată lumea râde. Eu știu mai bine, că doar o aștept pe fata asta tot timpul.

Îmi atinge ușor piciorul pe sub masă.

— Nu, spun eu, dezaprobator. Să fii punctual înseamnă *să faci ceva sau să ajungi exact la momentul stabilit*. Tu nu ești punctual, ajungi întotdeauna ridicol de devreme.

— Cine se trezește de dimineață, departe ajunge, se apără Art.

— Dar cine râde la urmă, râde mai bine, răspund eu, iar Art scoate limba la mine.

Fratele meu mai mic, Ewan, chicotește. Juniper își dă ochii peste cap.

Bosco, aparent frustrat de conversația noastră, ne întrerupe și repetă:

— Summer, Cutter, ar trebui să începem să mâncăm chiar acum.

Tonul lui ne face pe toți să ne oprim din râs imediat și să ne uităm la el. Este un ordin.

— Tată, spune Art, surprins, râzând, pe jumătate stânjenit. Ce ești tu, poliția alimentației publice?

Bosco nu-și ia ochii de la mama, ceea ce are un efect ciudat asupra tuturor celor de la masă, creează o atmosferă tensionată, de genul celei pe care o simți înainte să izbucnească o furtună: grea, încărcată de umezeală și care-ți dă dureri de cap.

— Nu crezi că ar trebui să-i așteptăm pe Bob și Angelina? îl întrebă tata.

— Și pe Colleen, adaug eu, iar Juniper își dă ochii peste cap din nou.

Nu-i place că mă leg de fiecare detaliu, dar nu pot să mă abțin.

— Nu, nu cred, spune el ferm, simplu, fără alte explicații.

— Bine, spune mama.

Se ridică și merge spre bucătărie, calmă și placidă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar îmi dau seama că, de fapt, abia se ține pe picioare.

Mă uit la Art, confuză, și știu că simte și el tensiunea, pentru că îmi dau seama cum se gândește deja la o nouă glumă, ceea ce face atunci când este stânjenit, speriat sau când nu se simte în largul lui. Văd cum buzele i se țuguie, dar nu mai reușesc să aud ce-are de zis pentru că atunci auzim sirena.

3

Sirena sună tare, lung, grav, amenințător. Mă face să sar pe scaun, tresar și inima îmi bate cu putere, întregul meu corp resimte pericolul. Este un sunet pe care îl cunosc dintotdeauna, un sunet pe care n-ai vrea să-l auzi tot mai aproape de tine. Ghilda îl numește semnalul de alarmă, o sireună care răsună încontinuu între trei și cinci minute, care pornește din dubițele Ghildei și, deși nu am prins vreun război, mă face să-mi imaginez cum trebuie să se fi simțit oamenii înainte de a fi atacați. În orice moment, îți poate invada și cele mai senine gânduri.

Sunetul sirenei se apropie de casă și atmosfera este sinistă. Cu toții stăm nemișcați la masă, iar Juniper – pentru că așa e ea mereu, vorbește înainte de a gândi și este neîndemânatică – sare în sus, se lovește de masă, iar paharele se ciocnesc unele de altele. Vinul roșu se împrăștie pe fața de masă albă ca niște picături de sânge. Nu se deranjează să-și ceară scuze sau să curețe, ci doar fuge din cameră. Tata este în urma ei.

Mama pare să fie complet șocată, încremenită. Palidă, se uită la Bosco și cred că o să leșine. Nici nu încearcă să-l oprească pe Ewan să fugă afară.

Sirena se aude mai tare; se apropie. Art pleacă fără să ceară voie cuiva, și eu la fel și îl urmez pe hol, apoi afară, unde toți stau într-un grup strâns, în curtea din față. Același lucru se întâmplă în fiecare curte de lângă noi; bătrânul și bătrâna Miller din curtea din dreapta se îmbrățișează strâns și par îngroziți, așteptând să vadă la ce casă se va opri sirena. Chiar peste drum, Bob Tinder deschide ușa și iese afară. Îl vede pe tata și se uită unul la altul. E ceva acolo, dar nu înțeleg ce. La început, cred că tata este supărat pe Bob, dar pe fața lui Bob văd aceeași expresie. Nu pot să înțeleg. Nu știu ce se întâmplă. Este un joc al așteptării. Ce se va întâmpla?

Art mă ia de mână și mi-o strânge, încercând să zâmbească în stilul lui victorios ca să mă calmeze, dar este nesigur și repezit, așa că n-are decât efectul opus. Sirenele sunt aproape de noi acum, răsunându-ne în urechi și în cap. Dubițele intră pe strada noastră: două vehicule negre, inscripționate cu litera *D* roșie ca să arate tuturor cine sunt. Fluierarii sunt armata Ghildei, trimiși să protejeze societatea de Defecți. Nu reprezintă poliția oficială; ei sunt responsabili pentru reținerea celor care, din punct de vedere moral și etic, sunt Defecți. Criminalii merg la închisoare; ei n-au de-a face cu sistemul juridic pentru Defecți.

Luminile de urgență de deasupra dubițelor se învârt – becuri roșii, atât de strălucitoare că luminează cerul apusului, trimițându-ne tuturor un semnal de avertizare. Familiile care sărbătoresc Ziua Pământului se adună, sperând că nu e vorba despre ei, sperând că niciunul dintre ei nu va fi luat de lângă ceilalți. Nu familia lor, nu casa lor, nu în seara asta. Cele

două dubițe se opresc în mijlocul drumului, chiar în fața casei noastre, și simt cum încep să tremur. Sirenele se opresc.

— Nu, șoptesc eu.

— Nu ne pot lua, îmi șoptește Art.

Are o expresie atât de sigură încât chiar îl cred.

Bineînțeles că nu ne pot lua, îl avem pe judecătorul Crevan în casa noastră, la cină. Suntem, practic, intangibili. Acest gând mă liniștește oarecum, dar apoi încep să mă tem pentru acea persoană amărâtă și ghinionistă pe care o caută. Ceea ce mă surprinde, pentru că am crezut tot timpul că Defecții sunt cei răi, iar Fluierarii sunt de partea mea, mă protejează. Dar, pentru că toată scena se petrece pe strada noastră, în fața casei mele, asta se schimbă. Am impresia că ei sunt împotriva noastră. Gândul ăsta ilogic și periculos îmi dă fiori.

Ușile dubei se deschid larg și fluierile încep să se audă în timp ce patru Fluierari în uniformă sar afară, purtând vestele lor roșii peste cămăși și bocancii de luptă negri. Tot suflă în fluierile lor în timp ce înaintează, nu mai pot să mă gândesc la nimic. Sunt complet panicată. Poate că asta este și intenția. Fluierarii aleargă, iar eu stau locului, încremenită.